

Ĉu ni povas aĉeti la tuton ĉe Londono?” Hari scivolis voĉe.

“Se oni scies kie,” diris Hagrid.

Hari neniam antaŭe estis en Londono. Kvankam Hagrid ŝajne sciis kien li iris, li evidente ne kutimis iri tie per normalaj rimedoj. Li implikiĝis en la turnbariero en la metroo, kaj plendis laŭte, ke la sidejoj estis tro malgrandaj, kaj la trajnoj tro malrapidaj.

“M’ ne k’mprenes, ki’l la mogloj traktas la ‘ferojn sen magi’,” li diris dum ili grimpis rulŝtuparon en paneo, kiu kondukis ilin supren al strato plena je butikoj kaj vigla pro komerco.

Hagrid estis tiel ega, ke li facile fendis la homamason; Hari nur bezonis sekvi proksime al li. Ili pasis librovendejojn, kaj muzikvendejojn, burgerbudojn, kaj kinejojn, sed neniun lokon, kiu aspektis, kiel vendejo de magiaj vergoj. Tio estis simple ordinara strato plena je ordinaraj homoj. Ĉu vere troviĝis amasoj da sorĉista oro enterigita kilometrojn sub ili? Ĉu vere ekzistis butikoj, kie vendiĝis flugbalailoj kaj libroj de sorĉoj? Ĉu eble la tuto estis ega ŝerco inventita de la Dursloj? Se Hari ne sciis certe, ke la Dursloj tute ne havas senson por humuro, li povus kredi tion; sed pro iu kialo, kvankam ĉio dirita de Hagrid estis nekredinda, Hari simple ne povis malfidi lin.

“Jen la lok’,” diris Hagrid, haltante, “la Likema Kaldrono. Estes fama lok’.”

Estis eta malpure aspektanta taverno. Se Hagrid ne indikus ĝin, Hari ne rimarkus, ke ĝi ekzistas. La homoj, kiuj haste preterpasis, tute ne rigardis ĝin. Iliaj okuloj glitis de la granda librovendejo ĉe unu flanko ĝis la diskovendejo ĉe la alia flanko, kvazaŭ ili tute ne kapablis vidi la Likeman Kaldronon. Fakte, Hari iel sentis kvazaŭ nur li kaj Hagrid povis vidi ĝin. Antaŭ ol li povis esprimi tion, Hagrid kondukis lin internen.

Kvankam ĝi estis fama loko, ĝi estis ege malluma kaj kaduka. Kelkaj maljunulinoj sidis en angulo, trinkantaj glasetojn da ŝereo. Unu el ili fumis longan pipon. Eta viro portanta cilindran ĉapelon parolis kun la maljuna drinkeĵmastro, kiu estis tute kalva, kaj aspektis kiel sendenta juglando. La mallaŭta zumado de babilo ĉesis kiam ili eniris. Ĉiuj evidente konis Hagrid; ili gestis kaj ridetis al li, kaj la mastro prenis glason, demandante, “La kutiman, Hagrid?”

“‘Ne povas, Tom, m’ traktas Porkalan aferon,’” diris Hagrid, metante sian egan manon sur la ŝultron de Hari, tiel ke liaj kruroj knikis.

“Kara Dio,” diris la mastro dum li atentis al Hari, “ĉu tiu—ĉu tiu povas esti—?”

La Likema Kaldrono subite fariĝis tute silenta kaj senmova.

“Feliĉa restu mia animo,” flustris la maljuna mastro, “Hari Potter...kia